

A tiger in a red and yellow striped pattern is walking on a golden, textured surface. The tiger is the central focus, with its body and stripes rendered in a vibrant red and yellow color. The background is a golden, textured surface that resembles a large, polished metal plate or a piece of wood with a golden finish. The tiger is walking towards the right, with its head turned slightly towards the viewer. The overall composition is dynamic and visually striking.

LEENA LEHTOLAINEN

Tiikerinsilmä

TAMMI

LEENA LEHTOLAINEN

MARIA KALLIO -SARJA

- Surunpotku, 2015
- Rautakolmio, 2013
- Minne tytöt kadonneet, 2010
- Väärän jäljillä, 2008
- Rivo Satakieli, 2005
- Veren vimma, 2003
- Ennen lähtöä, 2000
- Tuulen puolella, 1998
- Kuolemanspiraali, 1997
- Luminainen, 1996
- Kuparisydän, 1995
- Harmin paikka, 1994
- Ensimmäinen murhani, 1993

HILJA ILVESKERO -SARJA

- Tiikerinsilmä, 2016
- Paholaisen pennut, 2012
- Oikeuden jalopeura, 2011
- Henkivartija, 2009

MUUT TEOKSET

- Kuusi kohtausta Sadusta, 2014
- Luonas en ollutkaan, 2007
- Viimeinen kesäyö ja muita kertomuksia, 2006
- Jonakin onnellisena päivänä, 2004
- Kun luulit unohtaneesi, 2002
- Sukkanauhattyttö ja muita kertomuksia, 2001
- Tappava säde, 1999

NUORILLE

- Kitara on rakkauteni (nuorisoromaani), 1981
- Ja äkkiä onkin toukokuu (nuorisoromaani), 1976

LEENA LEHTOLAINEN
TIIKERINSILMÄ

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI • HELSINKI

© Leena Lehtolainen ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016

ISBN 978-951-31-9098-9

Painettu EU:ssa

1

Navigaattori lakkasi toimimasta puoli kilometriä ennen Loberga Gårdia. Kartta katosi näkyvistä ja ruutuun ilmestyi teksti, ettei reittiä löydy. Koska tie päättyisi kartanon portille, en huolestunut vaikka kännykkäkin ilmoitti, ettei löydä verkkoa. Jatkoin matkaa, kunnes metsäaukion kohdalla tielle kinostunut lumi sai auton luisumaan.

Saman tien takalasi särähti rikki. Lasinsirpaleiden lisäksi autoon ropisi muutakin. Hauleja.

Pysäytin auton, laitoin hätävilkut päälle, vedin Glockin esille ja nousin tarkastamaan vahingot. Lasiin oli tullut viiden neliösentin suuruinen reikä, josta lähti kolme säröä. Työkalupakki oli tavaratilassa. Tukin reiän ja vahvistin säröt jeesusteipillä, mutta varauduin samalla sukeltamaan maahan haulien tieltä. Autonvalot tekivät minusta helpon maalitaulun.

– Tajuatko sinä paskiainen, että täällä on ihmisiä! huusin metsään, mutta lumi ja myrskytuuli vaimensivat ääneni. Palasin autoon ja tarkastelin yhtä hauleista. Se näytti nelimilliseltä. Hillitsin vaivoin vaistomaisen reaktioni kaa-
suttaa mahdollisimman äkkiä pois paikalta. Ei kai minua ollut tahallaan ammuttu? Halusiko joku säikytellä minua niin, etten uskaltaisi mennä Lobergan kartanoon? Ajatus

sai sisuuntumaan: ei minua noin vain peloteltu. Olin aiem-
minkin ollut tilanteessa, jossa minua uhattiin aseella. Sel-
laiseen ei pitänytkään tottua. Jos minusta tahdottiin päästä
eroon jo ennen kuin pääsin määränpäähäni, tehtävä joka
siellä odotti, oli todella tärkeä. Pahimmassa tapauksessa
jopa hengenvaarallinen.

Hengitin muutaman kerran syvään ja käynnistin auton.
Vaikka ajoin rauhallisesti, olin kartanon portilla minuut-
tissa. Se oli suljettu, mutta kuljettajan ikkunan tasolla oli
soittokello. Sen yläpuolella oli valvontakamera. Auton
ikkuna oli jäänyt kiinni, joten jouduin avaamaan oven
ja pujottautumaan puoliksi ulos. Porttia koristi vaakuna.
Kaksi kalpaa ristissä, niiden alla tyylielty ilveksen pää.
Sama vaakuna oli kirjeessä, jolla minut oli kutsuttu Lo-
bergaan. Pian soittoni jälkeen oviportti alkoi liukua auki.
Ilmeisesti sisällä oli luottu siihen, että olin se, jota hän
odotti.

Kaksikerroksinen kartano oli rapattu Senaatintorilta tu-
tulla vaaleankeltaisella, pääovea reunustivat paripylyvät.
Pysäköin auton portaiden eteen ja virittelin pressun peittä-
mään takalasia. Nousin ovelle johtavat portaat, mutta en
löytänyt soittokelloa, vain kolkuttimen. Kun tartuin siihen,
huomasin oven olevan auki. Astuin sisälle eteishalliin.

– Käykää peremmälle ja menkää ensimmäisestä ovesta
kirjastoon. Tulen pian.

Puhe kuului yläkertaan johtavien portaiden huipulta.
Kaareva peiliseinä väläytti hetken ihmishahmoa, joka ka-
tosi samassa. Noudatin kehotusta ja astuin sisälle kirjas-
toon. Huone oli puoliympyrän muotoinen, lattiaan asti
ulottuvat verhot sulkivat lumimyrskyn ulos ja takassa
humisi tuli. Yli kolme metriä korkeita seinä peittivät
kirjat ja maalaukset. Yhdessä niistä istui kanadanilves

lumihangessa. Sen tuuhea harmaa turkki näytti niin aidolta, että teki mieleni silittää kangasta.

Kun kuulin oven aukeavan takanani, käännähdin. Työnantajaehdokkaani oli vanhin ihminen, jonka koskaan olin tavannut.

– Hyvää päivää, neiti Ilveskero. Nainen käveli lähemmäksi. Kasvojen luut pingottuivat esiin vahamaisen ihon alta, minua kohti ojentuvan käden sormet olivat ohuet ja kyhmyiset, tunsin niistä hohkaavan kylmyyden jo hetkeä ennen kuin ne tarttuivat käteeni. Nainen oli minua reippaasti lyhempi, tuskin puolitoistametrinen, vaikka hänellä oli muutaman sentin korot. Ryhti oli suora, mutta sormukset lähes pyörivät hänen sormissaan, ja keltaisista ruskearaitaisista kivistä muotoiltu kaulakoru näytti painavan aivan liikaa hentoon vartaloon nähden. Päänahka kuului ohuiden valkoisten hiusten alta, vaalea puna ei peittänyt huulien kalvakuutta.

– Olette myöhässä, nainen huomautti.

– Jouduin pysähtymään, sillä autoani kohti ammuttiin. Oli paikattava takalasi.

– Ammuttiin? Voi taivas. Viimeinenkin väri katosi naisen kasvoilta, oikea käsi nousi hipelöimään kaulakorua kuin hän olisi hakenut voimaa sen kivistä. – Eihän kenenkään pitänyt tietää, että te olette tulossa tänne. Dunjakin sai kuulla vasta pari tuntia sitten, eikä hän ole sen jälkeen käyttänyt puhelinta. Kerroitteko te jollekulle, minne olette menossa?

Pudistin päätäni. Märkä vana valui hiuksista niskaan, siirryin lähemmäksi takkaa ja pohdin, olisiko minun parasta häipyä saman tien. Vaikka työhöni kuului ajoittainen hengenvaara, päätin itse millaisia riskejä otin. Haulisateen kohteeksi joutuminen ei ollut erityisen miellyttävä alku työsuhteelle.

– En voinut ilmoittaa teille myöhästymisestä, koska puhelinverkkoa ei ollut. GPS lakkasi myös toimimasta. Onko täällä aina sama ongelma?

Nainen päästi äännähdyksen, joka oli puoliksi tuhaudus ja puoliksi naurahdus.

– Olemme yhdessä Etelä-Suomen harvoista katvealueista. Täällä ei ole matkapuhelinverkkoa eikä nettiyhteyttä. Pitää mennä pihan takana olevalle kalliolle puhumaan, jos lankapuhelin ei kelpaa.

Aloin ymmärtää miksi minut oli kutsuttu kartanoon perinteisellä kirjeellä. Paksu kellertävänvalkoinen kuori oli odottanut eteismatolla, nimeni oli kirjoitettu siihen kauno-kirjoituksella. Kuoren ilvesvaakuna oli saanut minut käyttämään paperiveistä sen avaamisessa. Kuoressa ei ollut lähettäjän nimeä.

*Arvoisa neiti Ilveskero,
haluaisin neuvotella kanssanne toimeksiannosta. Yhteinen ystävämme Monika von Hertzen on kertonut, että sopisitte tehtävään, joka minulla on tarjolla ja kertoi, että tavoitan teidät hänen osoitteestaan. Työ edellyttää täydellistä sitoutumista palvelukseeni ennalta määräämättömäksi ajaksi. Mikäli teitä kiinnostaa, tulkaa tapaamaan minua kotiini Raaseporin Loberga Gårdiin ensi kuun yhdentenätoista päivänä kello seitsemäntoista. Tuokaa tarpeelliset asiakirjat mukanaan. Pysykää vaiti yhteydenotostani.*

Teollisuusneuvos Lovisa Johnson

Kirjeessä ei ollut vastauspyyntöä. Ilmeisesti teollisuusneuvos oli tottunut siihen, että hänen kutsuaan noudatettiin. Naiselle harvinainen arvonimi herätti kiinnos-

tukseni. Olin ollut vaille oman alani töitä edelliskesästä asti. Henkivartijan työpaikkoja ei työvoimatoimistosta löytynyt, niistä tiedottivat puskaradiot ja viidakkorummut. Otin yhteyttä Monika von Hertzeniin. Hän oli yksi niistä harvoista, joihin luotin, ja asuin parhaillaan hänen asunnossaan, koska hän oli kolmen kuukauden opintomatalla Malesiassa. Hän oli tekstiviestillä varmistanut tuntevansa Johnsonin ja suositelleensa minua tälle.

– Istuutukaa. Johnson viittasi topatulle hopeanharmaalle silkkisohvalle, joka näytti ainakin kaksisataavuotiaalta. Itse hän asettautui samaan kalustoon kuuluvaan tuoliin. – Saako olla kahvia tai teetä? Tarjoaisin sherryä, mutta tähän olette autolla.

Kun vastasin, että musta tee maistuisi, Johnson ojensi kätensä kohti pöytää. Liike oli hidas, kuulin nivelten nati-sevan. Soittokellon kilinä kuului vaimeana, ja hetken kulluttua huoneen ovi avautui taas.

– Rouva soitti, altoääni totesi, ja kun käänsin päätäni, näin harmaaseen hameeseen ja valkoiseen paitaan puetun nelikympin naisen, jonka tummat hiukset oli vedetty tiukalle sykerölle niskaan.

– Toisiko Dunja neiti Ilveskerolle mustaa teetä? Kysymysmuodosta huolimatta Johnsonin lause oli selvä käsky, eikä Dunja vastannut siihen, näin vain hänen varjonsa häipyvän huoneesta.

Ilveksen lisäksi seinillä oli myös muita eläimiä esittäviä tauluja: vanhahtavia metsästyskohtauksia, englantilaistyypisiä hevosia ja koiria, keloja naputtava palokärki.

– Pidättekö taiteesta?

– En minä siitä juuri ymmärrä, ehdin sanoa ennen kuin Dunja palasi.

– Tee saa hautua vielä hieman, mutta ei minuuttia kauempaa, hän sanoi minulle. Sitten hän veti seinustalta juomavaunun ja kaatoi emännälleen sherryä kristallilasiin. Dunjan ääntämisessä oli lievä korostus, joka viittasi johonkin entisen Jugoslavian maahan, ehkä Sloveniaan tai Kroatiaan. Hän kohensi tulta, tuuli ulvahteli takan hormissa kuin haavoittunut lintu.

– Mennään suoraan asiaan, Johnson totesi Dunjan pois-tuttua. – Minut halutaan tappaa, ja tarvitsen siksi henkivartijaa. Lovisa Johnsonin ääni oli vailla pelkoa. – Ei minulla missään tapauksessa ole kovin pitkää elinaikaa jäljellä, mutta en ole vielä valmis kuolemaan.

Kun en heti vastannut, Johnson katsoi minua yhä pistävämmin. – Ajatteletteko, että olen vainoharhainen? Niin paikallispoliisi tuntui tuumivan, kun otin heihin yhteyttä sen suklaarasiatapauksen jälkeen. Mutta en minä kuvittele. Aivojeni toiminnassa ei ole mitään vikaa, vaikka olen jo yhdeksänkymmentäkaksi. Minulla on tallella kaikki saamani kirjeet, ja tappouhkauksia löytyy myös nettisivuilta. En tosin itse käy niillä, mutta sukulaiset raportoivat kirjoituksista, vaikka en välittäisi kuulla niistä.

Kaadoin teetä kuppiin ja nostin siivilän pois kannusta. Huomasin etteivät käteni olleet vielä täysin vakaat, mutta onnistuin olemaan läikyttämättä nestettä liinalle. Pyysin Johnsonia kertomaan tarkemmin, kuinka hänet oli yritetty ottaa hengiltä.

Johnson nuuhkaisi sherrylasiaan ja lipaisi siitä kuin kissa.

– Tepä etenette nopeasti. Olette siis valmis ottamaan tehtävän vastaan?

– Haluaisin ensin kuulla, mistä oikein on kysymys.

– Väititte, että autoanne ammuttiin, kun ajoitte tänne. Olette kuitenkin kovin tyyni siihen nähden. Oletteko tottunut siihen, että teidän henkeänne uhataan?

– Tehän tiedätte, että olen koulutukseltani henkivartija. Työhön kuuluu riskien ottaminen suojeltavan turvaamiseksi, mutta ennen kaikkea riskien eliminoiminen ennakolta sekä rauhallisena pysyminen tilanteessa kuin tilanteessa.

Johnson ei siis ollut huomannut käsieni vapinaa tai huulteni kuivuutta. Pelko oli pahin vihollinen, vaarallisempi kuin varsinainen uhka. Se kavensi huomiokykyä, koska se viesti ihmiselle vain sen, että oli paettava. Osa minusta kehotti karttamaan paikkaa, jonne toivotettiin tervetulleeksi haulisateella, mutta järkeni piti karkaamishalun kurissa.

– Saisinko nähdä suosituksenne, työtodistukset ja muut työsuhteen solmimiseen vaikuttavat paperit? Johnson kysyi. Otin kansion repustani ja ojensin sen hänelle. Siinä oli kaikki mikä hänen oli tarpeen tietää: virkatodistus, Queensin turvallisuusakatemian päättötodistus ja työtodistukseni. Johnson luki papereita paneutuneesti kuten henkilö, joka oli tottunut palkkaamaan työvoimaa. Join teetäni, katselin seinille koottuja tauluja ja koetin pitää hengitykseni tasaisena.

En ollut puhunut täysin totta. Toki olin säikähtänyt sitä, että minua kohti oli ammuttu. Minun pitäisi luonnollisesti ilmoittaa asiasta poliisille. Se ei huvittanut. Halusin olla niin näkymätön kuin mahdollista.

– Työhistoriassanne on joitakin aukkoja.

– Työttömyysjaksoja. Yhdeltä työnantajista ei ole työtodistusta, koska hän ei antanut sitä.

– Oliko hän niin tyytymätön teihin? Johnsonin silmät olivat haaleat, kaulakorun väri heijasti niihin hivenen vaaleanruskeaa. Mutta katse oli peräänantamaton.

– Hän sai surmansa irtisanouduttuani. Se tapahtui Moskovassa. Virallinen selitys oli, että ampuja oli asunnoton alkoholisti.

– Entä epävirallinen?

– Entinen liikekumppani halusi kostaa. Kadun äkki-pikaisuuttani edelleen, mutta työnantajani asetti minut tilanteeseen, jossa ei ollut vaihtoehtoja. En valitettavasti voi paljastaa enempää, ymmärrättehän vaitiolovelvollisuuden.

Johnson nyökkäsi.

– Olette lapseton. Aiotteko pysyä perheettömänä?

Vaikka moista kysymystä ei olisi saanut esittää, minulle ei tuottanut vaikeuksia vastata. Olin päättänyt asian jo kauan sitten.

– Aion.

Johnson nyökkäsi. – Entä rakkauselämä? Onko ketään, joka rajoittaa menemisiänne ja jolle teidän täytyy kertoa, missä milloinkin olette?

– Jos joku koettaa määräillä tekemisiäni, hänestä tulee entinen kumppani. Olen täysin vapaa kaikista sitoumuksista. Ainoa lähiomaiseni on kymmenvuotias sisarpuoli, joka asuu äitinsä kanssa Savossa.

– Teillä on siis yhteinen isä?

– Kyllä, mutta kumpikaan ei ole hänen kanssaan tekemisissä. Hän poistui elämästäni kun olin nelivuotias.

Johnson katsoi minua tarkkaan, mutta ei sanonut mitään. Kansiota pitelevät kädet olivat hauraat ja koukkuiset, vaaleanpunainen helmiäislakka korosti ihon vahamaisuutta.

– Teillä on aseenkantolupa ja omistatte aseet, hän totesi. – Olette sotilasarvotanne reservin vänrikki. Minä ehdin jatkosodan loppuvaiheessa ilmatorjuntalotaksi. Me puolustimme maatamme siinä missä miehetkin, mutta ei

meitä sankareiksi kutsuttu. Vaan mitäpä siitä. Aloitatteko siis tarvittaessa heti?

Tuuli ulvahti jälleen takkahormissa, Johnson vavahti kuin viima olisi osunut häneen. Oli kuin hän olisi taistelut kaikin voimin ollakseen näyttämättä pelkoaan. Hän veti tuolinselkämyksellä olevan kullanuskean villashaalin ympärilleen ja katsoi minua tutkivin silmin.

– Minun täytyy kyllä tietää enemmän siitä, miksi uskotte että teidät aiotaan tappa ennen kuin voin vastata myöntävästi.

– Kerron vain sellaiselle, johon voin luottaa täysin. Monika von Hertzen sanoi, että olette omalaatuinen, mutta oikeudentuntoinen ja luotettava. Oletin, että olisitte valmis riskinottoon myös minun kanssani. Lovisa Johnsonin huulet kaartuivat vinoon hymyyn kuin hän olisi arvioinut minut pelkuriksi.

– Riippuu luonnollisesti hinnasta, vastasin koettaen hymyillä samalla tavalla.

– Nyt alamme puhua samaa kieltä. Neljätuhatta viisisataa euroa kuussa, täysi ylläpito ja erikseen sovittavat kulukorvaukset. Miltä kuulostaa?

Annoin hymyn hiipua. – Turhan vähältä kokovuorokautisesta. Viisituhatta kuussa. Tarvitsen myös auton käyttöni. Se, jolla tulini, on vuokrattu.

– Auto on itsestäänselvyys ja tallista löytyy mistä valita. Sovitaan viisituhatta.

Yritin löytää syyn kieltäytyä, mutta en keksinyt. Johnson oli saanut uteliaisuuteni heräämään. Hän nousi ja asteli sivupöydällä odottavien papereiden luo. Kuulin luiden uupuneen nitinän ja nousin itsekin seisomaan. Johnson tarttui vanhanaikaiseen mustekynään ja teki papereihin merkintöjä.

– Teidän vuoronne allekirjoittaa. Hän ojensi mustekynän minulle. Se taisi olla kultaa. Luin paksulle paperille valmiiksi tulostetun työsopimuksen ennen kuin kirjoitin siihen koko nimeni – Hilja Kanerva Ilveskero – ja sosiaaliturvatunnukseni. Vedin syvään henkeä ja lisäsin allekirjoitukseni. Sillä sitouduin tekemään kaikkeni Lovisa Johnsonin puolesta – vaikka kuolemaan.

2

– Miksi teidät halutaan tappaa? kysyin, kun istuimme jälleen pöydän ääressä ja Dunja oli käynyt täyttämässä kuppini lämpimällä teellä. Työsuhteeni oli kirjattu alkaneeksi siitä päivästä lähtien. Huomenissa asettuisin asumaan kartanoon. Hakisin vain vähät tavarani Monikan luota. Olin tottunut muuttamaan, omaisuuteni mahtui pariin matkalaukkuun. Olin lakannut kiintymästä paikkoihin, sillä tiesin menettäväni ne ennen pitkää. En edes haaveillut pysyvistä kodista.

– Minä ärsytän ihmisiä. En ole koskaan pelännyt mielipiteeni sanomista tai toimimista oman pääni mukaan. Ei nainen menesty liike-elämässä, jos miettii, mitä muut hänestä ajattelevat. Aina minua on koetettu lannistaa, mutta viime aikoina ihmisiä ovat eniten suuttaneet parin vuoden takaiset 90-vuotispäivähaastatteluni sekä kolumnini Naisyrittäjä-lehdessä. Kirjoitan kaksi kertaa vuodessa konkariyrittäjän palstaa, ja lehti ilmestyy myös netissä. Minulla on paperilehdet täällä, jos haluatte lukea niitä.

Lovisa Johnsonin silmiin oli syttynyt päättäväinen tuike, mutta kädet puristivat nojatuolin kädensijoja kuin imeäkseen niistä voimaa. Nyökkäsin kehottaakseni häntä jatkamaan.

– Syntymäpäivähaastatteluni julkaistiin kaikissa valtakunnallisissa päivälehdissä. Kai minun toivottiin julistavan kuinka paljon helpompaa naisjohtajilla on nyt kun silloin, kun perustin Tyyki Oy:n sotien jälkeen. On päivähoitolaki ja vanhempainvapaat ja niin edelleen. Mutta minulla ei ole tapana puhua palturia. Sanoin, että paljon on säästetty, mutta tällä kymmenluvulla on taas alettu ottaa takapakkia. Naisten asemaa nakerretaan koko ajan. Jo se sai ne tappouhkauksien esittäjät kiivastumaan, mutta viimeinen pisara taisi olla uusin kolumnini. Väitin siinä, että jotkut suomalaiset miehet käyttävät turvapaikanhakijoita ja maahanmuuttajia omana keppihevosenaan heikentääkseen suomalaisten naisten asemaa työelämässä ja kohtelevat heitä kuin suojeltavaa omaisuutta. Huomatkaa, että käytin ilmaisua ”jotkut suomalaiset miehet”, en puhunut kaikista. Mutta sekin riitti. Olen vanha horisko ja dementti ja monia monia muita ilmaisuja, joita en viitsi edes toistaa sivistyneessä seurassa. Eivät ne nettipuheet tai nimettömät kirjeet minua vielä säikäyttäneet, mutta sitten alkoi tapahtua muutakin.

Johnson vei sherrylasin huulilleen. Punaa ei ollut päässyt karkaamaan ylähuulta ympäröiviin syviin pystyryppyihin. Netin tappouhkaukset tai kehotukset päästää itsensä päiviltä olivat tulleet niin jokapäiväisiksi, etteivät viranomaiset ehtineet tutkia kaikkia, mutta oli ymmärrettävää, että Johnsonin ikäinen ihminen meni niistä tolaltaan. Nimettömät kirjeet saattoi polttaa ja koettaa unohtaa, nettivihanosoituksia ei noin vain poistettu.

– Ensimmäinen tapaus sattui vähän ennen joulua, Lovisa Johnson aloitti. – Kaikki lähisukulaiseni tietävät, että olen erittäin allerginen pähkinöille, erityisesti hasselpähkinöille. Sain Lucianpäivälahjaksi suklaarasian, jonka saatekortissa

oli lähettäjäksi merkitty Johannes, sisareni tyttärenpoika. Johannes on lääkäri ja kaikin puolin luotettava henkilö, joten en epäillyt mitään, vaan avasin yhden konvehdeista. Valitettavasti hajuainestini ei enää ole entisellään. En ehtinyt kuin puraista konvehtia, kun kitalaki ja kurkkutorvi jo alkoivat turvota. Sylkäisin palan pois ja sain sentään soitettua kelloa kutsuakseni Dunjan häitiin. Hän osaa käyttää adrenaliinikynää. Mutta hengenlähtö oli kiinni sekunneista. Johannes kielsi ehdottomasti lähettäneensä suklaat. Ne oli postitettu Helsingin keskustasta. Suklaa oli Godivamerkkistä, sitä myydään lentokentillä ja erikoisliikkeissä. Otin yhteyttä poliisiin, mutta mitäpä he voivat. Sen kummemmin käärepaperista kuin suklaarasiastakaan ei löytynyt sormenjälkiä.

Kirjoitin muistiin tutkinnanjohtajan nimen, vaikka tiesin, ettei hänellä olisi velvollisuutta puhua kanssani. Harmittelin mielessäni, että poliisi ylipäätensä oli sotkettu asiaan. Se saattaisi pahimmassa tapauksessa rajoittaa toimintamahdollisuuksiani.

– Kuinka moni perheen ulkopuolinen tietää allergiasta?

– On siitä ollut puhetta monenkin kanssa. Viisikymmenluvulla tuollainen ei ollut lainkaan tavallista, joten se on voinut jäädä vanhojen työntekijöitteni mieleen. Toki se on tullut ilmi myös ravintoloissa, joissa olen käynyt. Periaatteessa tiedon on voinut saada kuka tahansa. Mutta lähettäjän on täytynyt tietää minusta sekin, että minulla on sisarentyttärenpoika nimeltä Johannes. Vaikka olen urani aikana antanut lukuisia haastatteluja, en ole puhunut yksityiselämästäni. Kolumninikin käsittelevät aina vain yleisiä asioita.

Lovisa Johnsonin täytyi olla yksi maan iäkkäimmistä kolumnisteista. En muistanut hänen parin vuoden takaisia

haastattelujaan, sillä olin juuri silloin ollut Espanjassa enkä ollut tiennyt mistään muusta kuin... Lopetin ajatuksen lyhyeen.

– Sitten olin jouluostoksilla Helsingissä. Ajoin itse, joulun allahan oli vielä sulat tiet. Vein autoni Stockmannin pysäköintihalliin, toiseen kerrokseen. Tunnetteko paikan?

Vastasin tuntevani. Pysäköintihallit olivat tiloja, joissa olin aina erityisen varuillani.

– Kun lähdin ajamaan takaisin kotiin, auto rymisi oudosti. Matinkylän liittymän kohdalla se alkoi temppuilla yhä enemmän. Oli ruuhka-aika, joten päätin ohjata sivuun Suomenojan kohdalla. Ehdin juuri liittymäkaistalle, kun rusahti kunnolla. Oikeanpuoleinen eturengas irtosi, auto luisui suoraan kaiteeseen ja rengas vierähti ties minne.

– Pultitko olivat löystyneet?

– Niin ne korjaamolla sanoivat. Hagelberg vaihtoi talvirenkaat marraskuun lopulla, ja hän vannoi että oli kiristänyt kaiken kunnolla, ja olinhan minä ajanut autolla sen jälkeen muutamia satoja kilometrejä. Muun muassa Helsinkiin. Jonkun on täytynyt löystyttää pultteja sillä aikaa, kun auto oli pysäköintihallissa.

– Näkykö valvontakameroissa mitään?

– Jostain syystä juuri se kamera, joka oli lähinnä autoani, oli poissa toiminnasta. Eikä minun annettu katsoa muiden kameroiden nauhoja, vaikka olisin voinut tunnistaakin jonkun.

Tuskin pahantekijä olisi hiippaillut näkyvästi kuusio- tai jakoavaimen kanssa, mutta kieltämättä olisi kuvitellut, että jouluruuhkan täyttämässä parkkihallissa olisi renkaanlöystyttäjä huomattu.

– Näistä viimeisistä tapauksista en ole varma. En oikeastaan haluaisi uskoa, että niillä on mitään tekemistä

uhkauksien kanssa. Ensimmäinen sattui tapaninpäivän jälkeisen päivän aamuna. Vietän yleensä joulun yksin ja kutsun sukulaiset ja tuttavat kylään juuri tapaninpäivänä. Sinä iltana meitä oli pöydässä kymmenen, joista osa lapsia. Raisan poika Anton ja Johanneksen Henry pelasivat palloa yläkerran aulassa, vaikka Aurora varoitteli heitä rikkomasta peilejä. Siitä seuraa seitsemän vuoden onnettomuus. Minä en sellaiseen usko ja peilit pysyivätkin ehjinä, mutta minä olin sen sijaan kompastua aamulla portaisiin jätettyyn palloon. En vain nähnyt sitä. Dunja tarkistaa joka ilta, ettei portaissa ole mitään asiaankuulumatonta, ja hän vannoi, että portaat olivat kymmenen aikaan edellisiltana tyhjät. Mutta aamulla siinä oli pallo.

Johnsonin ääni oli alkanut vapista, järkytys ei ollut vielääkään mennyt ohi.

– Olihan jompikumpi pojista voinut unohtaa sen siihen.
– Siinäpä se. Lapset lähtivät Raisan miehen mukana kaupunkiin. Tänne jäivät yöksi vain minun lähisukulaiseni. Kyllähän selityksiä toki löytyy, mutta minä olen varma, että se ei ollut mikään unohdus vaan tahallinen teko. Eikä siinä kaikki. Minulla on tapana uida muutamia kertoja viikossa avannossa tuolla talon takana olevassa lammessa. Siinä on virtakohta, joka jäätyy vain pitkään kestävien pakkasten aikana. Tapaninpäivän aikoihin ei vielä ollut lunta, joten pääsin lammelle ilman että kenenkään piti luoda polkua auki. Avannon reunalla on pehmuste, käyn sille istumaan ja laskeudun veteen. Siihen kohtaan on myös kiinnitetty tikkaat, joiden avulla pääsen ylös. Mutta sinä aamuna tikkaat eivät olleetkaan paikoillaan. En huomannut sitä veteen liukuessani. Sitten hätäännyin... Hyvä että sain itseni kiskottua käsivoimien avulla jään reunalle. Sydän hakkasi kuin olisi halunnut tulla ihon läpi, ja olin

varma, että pökerryn ja palellun hengiltä. Voihan olla, että virtaus ja veden ajoittainen jäätyminen ja sulaminen olivat irrottaneet tikkaat. Mutta on toinenkin vaihtoehto.

Johnson nosti kultasankaiset lasit silmiltään. Ne jäivät riippumaan alas rinnalle ulottuvasta ketjusta. Hän otti hi-hansuustaan pitsinenäliinan ja pyyhkäisi silmänalusiaan.

– Kuten varmaan huomasitte, Lobergan porteista ei tulla sisään kutsumatta. Se tarkoittaa sitä, että syyllinen näihin yrityksiin olisi joku lähisukulaisistani.

– Otitteko yhteyttä poliisiin?

– En viitsinyt vaivata heitä moisella. Toimin mieluummin itsenäisesti. Ehkä on parempi, ettei syyllinen tajua minun olevan varuillani. Johnson hypisteli kaulakoruaan ja pyysi minua antamaan vielä hiukkasen sherryä. Kaadoin lasiin sormenleveyden verran.

– Kuka hyötyy kuolemastanne?

– En ole koskaan ollut naimisissa eikä minulla ole lapsia. Lähimmät sukulaiseni ovat sisarvainajani Olivian lapsenlapset. Heitä on neljä, Johannes, Aurora, Raisa ja Sampo. Sisarentyttäreni Ritva kuoli kun hänen poikansa Johannes oli kuusivuotias, ja hänen miehensäkin on ollut vainaja jo toistakymmentä vuotta. Auroran, Raisan ja Sampon vanhemmat kuolivat liikenneonnettomuudessa vuonna kaksisuhattaviisi. Olivian mies Martti Railo oli sotaveteraani, joka joi itsensä kuoliaaksi kuusikymmentäluvulla. Sisarenpoikani...

Nostin käteni keskeyttääkseni Johnsonin vuodatuksen. Johanneksen lisäksi oli siis muitakin perillisiä. Aloittaisin huomisen työpäivän turvallisuuskartoituksella. Pyysin Johnsonilta talon pohjapiirustuksen ja hälytys- ja valvontalaitteiden sijainnin. Hän johdatti minut työhuoneeseensa, joka sijaitsi myös talon pohjakerroksessa kirjastohuoneen

takana. Sisustus oli samaa tyyliä kuin kirjastohuoneessa: kirjoituspöytä ja korkeaselkäinen tuoli olivat tummaa puuta, samoin lukittavat arkistokaapit. Johnson säilytti niiden avainta pöytälevyn alla olevassa lokerossa. Ei tarvinnut olla kovin harjaantunut etsijä, jotta älyäisi katsoa sieltä.

Talon pinta-ala oli kuutisensataa neliötä. Alakerrassa oli kirjaston ja työhuoneen lisäksi salonki, ruokasali, keittiö ja kodinhoitohuone, kaksi wc:tä sekä palvelijan asuinhuoneisto kylpyhuoneineen. Yläkerrassa oli halli ja viisi makuuhuonetta, joissa kaikissa oli omat kylpyhuoneet. Lovisa Johnsonin huoneen yhteydessä oli myös pukeutumishuone. Se oli ainoa huoneista, joka oli ylähallin oikealla puolella. Loput olivat kahden puolen länteen päin suuntautuvaa käytävää. Valitsin pohjoiseen suuntautuvan huoneen, joka oli lähimpänä Lovisaa.

Kun kävelimme ylös portaita, työnantajani pysähtyi hetkeksi vetämään henkeä.

– Olen miettinyt tätä. Sovitaanko niin, että te olette minun sihteerini. Olen kirjoittamassa muistelmiani, ja te otatte muistiin saneluni. Se on hyvä selitys sille, miksi olette täällä. Annetaan Dunjankin uskoa niin, ainakin aluksi.

Minusta se vaikutti tarpeettomalta kulissilta, mutta suostuin. Johnson tunsu lähisukulaisensa paremmin kuin minä.

Yläkerran halli oli puolisoikio portaiden yläpuolella. Seiniä peittivät peilit, jotka heijastivat toisiaan loputtomiin. Näin niistä monta kymmentä pitkää, lihaksikasta naista, jolla oli lyhyeksi leikatut vaaleat hiukset ja sukupuolettomat vaatteet: mustat farkut, musta villapaita ja sen päällä harmaa toppaliivi.

Tekstiilimiljonääri pelkää henkensä edestä ja palkkaa Hilja Ilveskeron turvakseen. Syystä.

Henkivartija Hilja Ilveskero saa toimeksiannon suojella vaateteollisuudessa omaisuutensa luonutta 92-vuotiasta liikenaista Lovisa Johnsonia. Lovisa pelkää henkensä puolesta, sillä tappouhkaukset ovat muuttuneet vahingoittamisyrityksiksi.

Teollisuusneuvos ei ole suojassa edes kotonaan, Raaseporissa sijaitsevan Loberga Gårdin muurien takana.

Lapsettoman Lovisan suurta perintöä kärkevät hänen sisarensa Olivian lapsenlapset: pakolaisia auttava lääkäri Johannes, arktisen öljynporauksen lobbari Raisa, näkijäksi itseään kutsuva Aurora ja ärhäkkä vartija Sampo. Kuka on Sergeiksi esittäytyvä mies, joka ilmestyy Lobergaan hakemaan turvapaikkaa?

Aiemmat vuosikymmenet heräävät eloon kartanon peilialissa ja hautausmaalla. Vaiston varassa toimiva Hilja saa tehdä kaikkensa, kun menneisyyden haamut tunkeutuvat nykyhetkeen eikä ihmishenki ole enää minkään arvoinen.

Tiikerinsilmä yhdistää klassisen kartanomysteerin vetävään ajankoh-
taiseen jännitysromaniin, jossa hämähäkinseitit lentävät vauhdilla
kartanon seinistä. *Tiikerinsilmä* jatkaa itsenäisenä jatko-osana
kansainvälisestäikin menestynyttä Henkivartija-sarjaa, jolle lukijat
ovat kiihkeästi toivoneet jatkoa.

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789513 190989	
	84.2	ISBN 978-951-31-9098-9